

Sr. Director de PLAÇA GRAN

Molt senyor meu:

Diuen que l'ecologia és actualitat. Una actualitat punyent, diuen. Jo ho crec així, modestament. N'hi ha d'altres que ho saben positivament.

Aquest passat mes de Febrer, a la ciutat s'han celebrat unes xerrades, el títol de les quals era «L'Ecologia d'Avui». No he pogut assistir-hi, i em sap molt de greu. Llegeixo, però tot el que puc sobre ecologia, i no vull deixar d'esmentar els interessants articles que a PLAÇA GRAN va publicar el bon amic Antoni Jonch. No cal dir que és del tot evident que hi ha un gros problema ecològic, i que com a conseqüència, el món s'encamina cap a una situació fenomènica.

Ara bé. Tot allò que llegeixo sobre ecologia; tots aquells que en parlen i escriuen i ho divulguen, generalment, manifesten una mena de condescendència pel que fa l'element causal, que no arribo a entendre-ho. Per exemple: el catàleg de les xerrades abans esmentades diu que, segons els biòlegs, ecologia és la ciència que estudia les relacions dels éssers vius entre ells i amb el medi que l'envolta. Bé, però, davant dels fets jo pregunto si de tots els éssers vius, ¿n'hi ha que incideixen al desequilibri ecològic, en general, en una més gran proporció? O dit d'una altra manera: ¿Es que hi ha éssers vius que poden no contribuir absolutament al desequilibri ecològic, mentre que n'hi ha uns altres que definitivament són els causants dels cataclismes ecològics que, adés i ara, llegim consternats als diaris?

No cal dir que intueixo i penso que de tots els éssers vius, aquell que rotundament ocasiona el desequilibri ecològic és l'home. Per més antecedents, l'homo sapiens.

En l'esmentat catàleg, veig que també ho creuen així els que amb uns breus mots d'introducció presenten les xerrades. Puntualitzem, però que entre ells constaten que els biòlegs tenen per ecologia la ciència que estudia les relacions dels éssers vius entre ells i amb el medi que els envolta, també diuen, els presentadors, que «chez les hommes» n'hi ha d'una mena, els quals formen la societat industrial capitalista, pulluladors i destructors dels recursos naturals, amb les seves constants de benefici immediat a tot preu i a tot risc i de prioritat absoluta dels interessos privats sobre els col·lectius. D'acord.

Però la cosa no és gaire clara. D'aquí que quan llegeixo sobre problemes derivats de l'ecologia no puc evitar la idea que l'home no vol que sigui dit que és ell qui provoca el desequilibri ecològic, i a tot estirar accepta que, si bé es l'home el culpable, és l'home de l'espècie capitalista. Els altres, són les víctimes.

Per part meua, no arribo a filar tan prim sobre això de l'ecologia i certes classes socials. Es més. Dir que els capitalistes són els sols culpables del desgavell ecològic ho trobo poc seriós. Els peixos morts del Ter a causa de les deixalles que una indústria (capitalista) va llançar al riu, pot ser originat per uns principis semblants a la malaguanyada destrucció d'hectàrees i més hectàrees de bosc a causa d'unes modestes gents que intentaven passar un diumenge entre pins, en plena naturalesa, tot menjant unes costelletes de xai a les brases. D'Amèrica ens ve la idea diferencial entre el científic, com agent causal dels transtorns ecològics, en contra dels artistes. («The Stereotypical Scientist» de Liam Hudson).

I ara jo pregunto si l'ecologia no seria millor estudiar-la a partir de l'intel·lecta com a factor causal. Ens podríem limitar —que ja es dir— a investigar tot allò que l'home, fent ús de la seva intel·ligència, és capaç de fer i de desfer. L'home ha creat, en el transcurs de deu mil anys, moltes menes d'entitats socials, però sembla ser que l'actual, vull dir la nostra, la de les grans ciutats —meitat fàbrica, meitat habitatge—, la dels automòbils, avions, d'una gran potencialitat tècnica i econòmica, és la que provoca el desequilibri ecològic s'esdevé amb la revolució industrial. Té una vigència de dos-cents anys. La revolució agrícola ha durat deu mil anys i ecològicament ha estat inofensiva, fins que també l'absorbeix la industrialització. Per tant, si tot segueix així; si la intel·ligència humana s'aplica a produir més, millor i a més baix cost, per tal que es consumeixi més, i deixa que els rius esdevinguin clavagueres —per tal que els costos de producció no augmentin— i que el cel no sigui mai més blau, el problema ecològic haurà desaparegut. Tot serà d'una altra manera. S'haurà iniciat, o serà en una fase molt avançada, la mutació de tots els éssers orgànics.

Respectuosament,

Manuel Pagès

Fets vandàlics contra la Natura

A l'escola hem fet una excursió i m'enterat de fets negatius com són atentar contra la natura.

En el parc Zoològic de Barcelona a un elefant li han donat un panet de viena amb estricnina i ha mort, també han envenenat ànecs, flamencs i avestruços. Molta gent deia que havien mort monos però aquest fet és falç, segons ens ha dit un funcionari del zoològic.

Fets semblants han ocorregut aquí a la nostra ciutat, ja que varen tallar el coll del pavo real del pavelló d'esports i un cop mort el van tirar a l'aigua. Aquests fets s'han de condemnar i procurar posar més vigilància perquè no tornin a passar.

Jordi Martí i Sararols

Salsa: és una composició o mescla líquida o pastosa de diferents ingredients comestibles que s'afegeixen a certs plats per a fer-los més saborosos. Voldria aquí remarcar que a voltes, però, serveixen per a dissimular la mala qualitat dels aliments que se'ns ofereixen. (Sobretot en alguns establiments turístics).

Tal com dèiem al parlar dels postre casolans, les salses, deixant apart les més habituals i rutinàries, són les obres mestres de la bona mestressa. Adhuc, tot prenent per base les més usuals, l'habilitat i el bon gust de cada cuinera, modificarà i variarà, segons gustos i aptituds.

Voldria avui, cantar les glòries d'una salsa ben coneguda per tots: l'anomenada «Romesco». Com dèiem abans té les seves variants; en aquest cas podríem dir que es tracta d'un «romesco» d'artesania, amb el qual, en una ocasió, ens varen obsequiar uns camperols de La Secuita, acompanyant uns «calçots». Té l'avantatge que serveix tant per acompanyar carns, com peixos, verdures, etc. etc. El bacallà esqueixat, per a mi és un gran menjar acompanyat amb «romesco», també és ideal per a fer una clàssica amanida d'escarola o enciam, uns cargois, una «ensaladilla», uns musclos, unes carxofes al vapor, etc., per què no?, un conill o pollastre (llavors cal que el «romesco» sigui calent i introduir-hi la vianda desitjada).

Vet aquí els ingredients i fórmula per a 10 persones:

Tres tomàquets ben madurs, escalivats i pelats (millor que en tragueu les llavors)

5 nyores bullides uns 15 minuts (sense llavors).

2 ells, no massa grossos, pelats.

150 grs. d'ametlles i avellanes torrades (meitat i meitat), moltes, fines.

Dues branques de julivert (només les fulles).

Una punta de bitxo.

Un sobre de pebre vermell.

Un raig de vinagre (com dues cullerades) i sal al punt.

Barrejar tots els ingredients amb la batedora i anar-hi tirant oli d'oliva a mesura que se'l va embevent; aproximadament, un quart de litre.

Montserrat Ponsa i Tarrés

PlaçaGran
Publicació
Granollera

Subscriuiu-vos-hi!